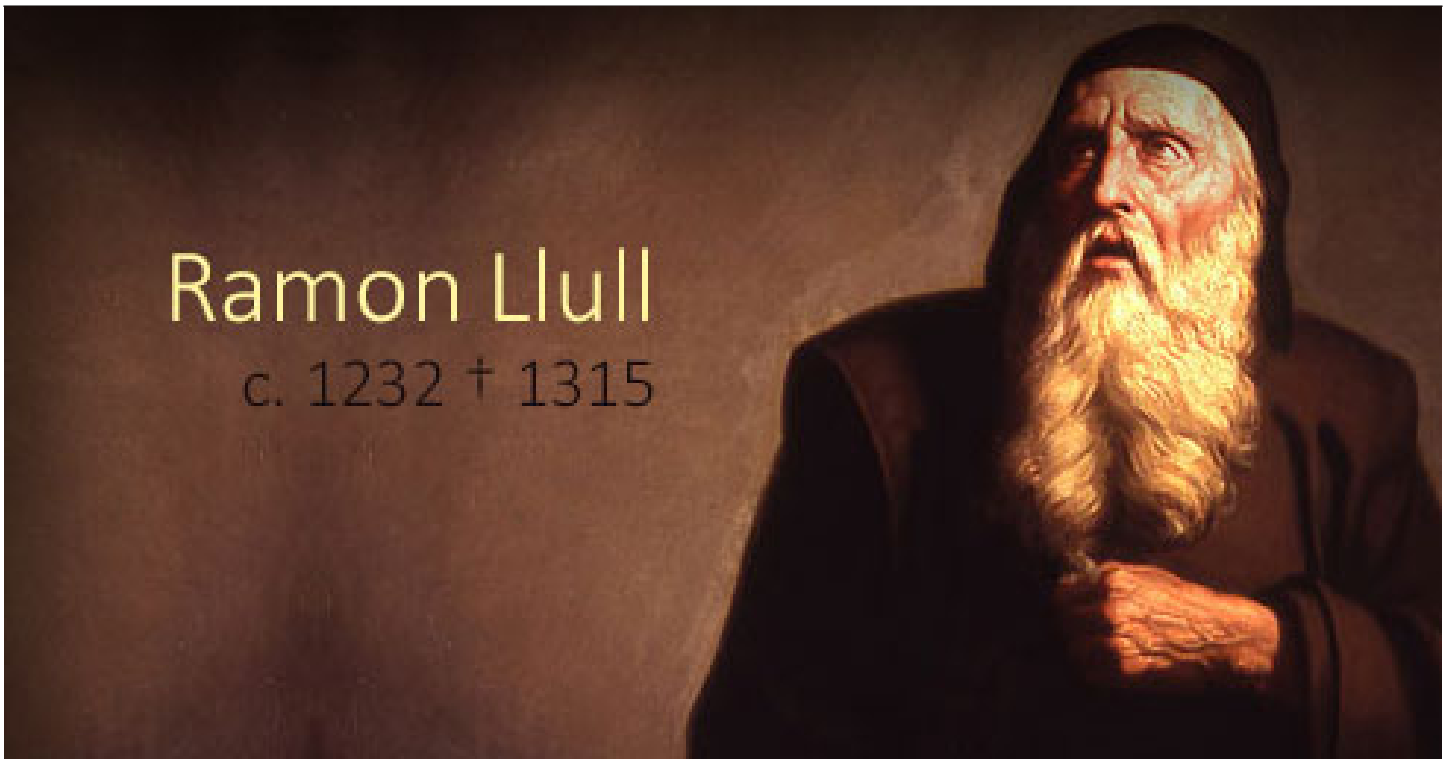

Desvelant el diagrama de Ramon Llull (1 de 3): Els dotze Treballs d'Hèrcules i la seva relació amb els signes astrològics, l'art de l'endevinació Ifà i els dotze passos del Mag

Autor: Joan Ramon Gros
Data de publicació: 12-03-2025

Joan Ramon Gros presenta, en tres parts o articles, el seu assaig «Desvelant el diagrama de Ramon Llull», sobre la relació que ha establert entre l'Art de Ramon Rull i els dotze Treballs d'Hèrcules, a més de les vinculacions amb els signes astrològics, l'art de l'endevinació Ifà i els dotze passos del Mag.

INTRODUCCIÓ
Exposarem a la vostra consideració un mite, és a dir, examinarem un text simbòlic, molt semblant a una paràbola.

Es tracta d'una narració al·legòrica, que dona a entendre una cosa explicant-ne una altra.

Tot mite porta amagat sota la seva pell un sentit divers del que literalment expressen les paraules que el componen.

El terme mite deriva del concepte grec de Silenci. El simbolisme és el llenguatge del silenci, es refereix a experiències no assimilables mitjançant el llenguatge ordinari. Suggereix allò inexpressable.

Al mite, s'hi diu una altra cosa del que sembla que es diu. Fa silenci i, alhora, parla.

El mite teixeix en soterrada expressió: el llenguatge, el pensament i l'acció de la tradició iniciàtica, el contingut dels quals escapa als que només es nodreixen del que és literal.

El Mestre esseni Jesús va utilitzar la paràbola, que és semblant al mite, i va dir que la utilitzava amb aquells que són

fora (profans):

"Jo els parlo amb paràboles, de manera que veient no vegin i que escoltant no entenguin, perquè només aprenen el que és literal i no són aptes per captar el que és inexpressable".

D'aquesta sort, el contingut secret d'aquest mite, provinent de la joiosa terra de Pan i Dionís, ens parla, xiuxiuejant-nos a l'orella, del constant polir de la nostra pedra bruta, ja que aquell que domina, pas a pas, la part enfosquida, aclareix les vies per on accedeix al saber del veritable Mestratge.

És tanta la profunditat, tanta l'alçada, tant del curs com del desenllaç d'aquest Mite, que seria desitjable aspirar a una interpretació il·luminada que fos capaç d'al·ludir a la real essència de l'amagat que s'insinua de reüll en el contingut.

Els Treballs d'Hèrcules descriuen cruament els estats distorsionats de l'home i de la dona, els quals, arran del desconeixement d'on venen, de qui són i cap a on s'adrecen, són fulles al vent, nautes sense direcció ni nord, sense rai o vaixell de pas, i perduts en gèlides i obscures aigües.

Estem representats a cada secció del Mite, allà s'hi ressalta, grotesca, la part enfosquida de nosaltres mateixos, la que no hem percebut pel nostre propi esforç i que l'anàlisi de l'escrit que exposem pot desemmascarar.

La reflexió sobre les aventures i desventures d'Hèracles, que constitueixen experiències antiquíssimes i permanentment reeditades en el nostre ésser, ens guien per aprehendre el més íntim de nosaltres, i entreveure l'empremta que hem de recórrer amb pas més segur per arribar al port de la Llum.

Aquests Mites, examinats a contraclaror, et donaran a conèixer l'Hèrcules que encoratja les teves entranyes i que, fins i tot enguany, no l'has deixat combatre en tu.

Si el Mite simbolitza els teus estats de consciència, des d'ara descobreix que ets tu el principal actor d'aquesta llegenda.

Tu saps que el fruit de llum que posseeixes l'has aconseguit treballant, de sol a sol, la teva pròpia matèria. Saps igualment que no pots transferir la teva experiència viva a tercers, ja que l'has aconseguida arrencant el que és superflu de la teva pròpia terra, perquè la teva heretat maduri en or pur. Aquests treballs parlen d'aquesta tasca tan pròpia i individual.

Aquesta no és una simple exposició. És el desafiament que et repta a ser sabedor de les efervescències i subversions de la teva sang, del marasme de la teva voluntat i la indefugible llei de l'imperi del que és clar sobre el que és fosc.

El mateix Hèrcules, els seus treballs, l'entrexocar de forces horroroses, monstres, llocs, forests, boscos malsans i infectes, són aspectes vius del teu ésser, així com també tu ets Mall, Cisell i Pedra. Aquest mite parla dels teus esforços, de les teves lluites i venciments per ascendir per l'espiral de la Llum Superior.

Tanca les teves parpelles i obre els ulls de la imaginació. Reviu l'Hèrcules que portes dins i acompanya'l en aquesta seqüència heroica de la qual tu ets el veritable autor i protagonista.

LA NETEJA DELS ESTABLES D'AUGIES. SIGNE AQUARI. IROSUN. PAS 1 DEL MAG: LA IDEA.
Augies, rei de l'Èlida, posseïa més de 3.000 bous, que restaven en estables immunds i desendreçats per més de 30 anys.

Es va encomanar a Hèrcules que netegés els estables a canvi de la recompensa de 3.000 bous.

La muntanya de fems encrostada en aquestes quadres representa l'innoble que s'hi nia molt a gust en nosaltres i que no s'evidencia mentre no sigui tocat en els seus interessos per una força contrària i elevada.

Hèrcules sabia que res no pot ser netejat sense abans canalitzar la immundícia o fems al corrent capaç de depurar-la. És a dir, per canviar el contingut del que és obscurit, que fins ara ha extraviat el deixeble cercador de la veritat, impulsant-lo per camins contraris als seus propòsits, cal xopar-lo amb aquesta llum d'Orient, que cremi, fongui i netegi

el seu detritus, tal com ho faria l'impetuós cabal del riu Alfea, que Hèrcules va desviar per perforar les gruixudes muralles dels estables d'Augies i arrossegar la immundícia.

L'home comú reprodueix un estil de vida reiteratiu, que automàticament copia del seu entorn i clava en aquest subproducte el seu eventual desenvolupament. Resulta inevitable, doncs, que aquest home autòmat descobreixi, quan ja ha recorregut certa etapa de la seva vida, que el que ha après ha estat l'ensenyament esqueixat d'un programa artificial i maquinal, que va inflar les seves closques de vanitat i orgull. Allí, en aquesta superfície vana, estan aposentats i pasturant els tres mil animals vius dels estables d'Augies.

Aquestes 3.000 bèsties es nodreixen del seu masover, l'home robòtic, d'ell n'extreuen prou energia per donar naixement a rotatives formes emocionals i mentals de pesada estructura, a sensacions que, viscudes per l'home, lliuren a aquests paràsits el contingut obscurit que els alimenta i els permet redreçar aquest home adormit. Aquest dorment, privat de la llum, es forma una falsa personalitat que atura el procés d'elevació i veraç connexió amb els plans superiors.

Un cop l'aprenent ha atenuat la tenallant tenebrositat del seu ésser inferior, està en condicions d'avançar cap al seu ésser intern, i es fa apte per atraure la lluminositat superior d'Orient. Despertarà les seves forces adormides i farà circular per les seves entranyes l'or líquid que dissoldrà cada mola que entorpeix la natural eclosió i fluïdesa de la seva essència amagada.

Netejar els estables del rei Augies

Augies era un rei de l'Èlida, fill d'Hèlios, el déu Sol. Aquest posseïa un bestiar que mai emmalaltia, i per tant no va trigar a convertir-se en el millor bestiar de tot Grècia. El bestiar era protegit per dotze bous que protegien els animals de les feres de l'exterior.

A més, aquests estables eren reconeguts ja que mai no havien estat netejats. Per tal d'humiliar Hèrcules, Euristeu va enviar l'heroi a netejar aquests estables.

Què va fer Hèrcules?

Era molta la quantitat d'excrements que havia de netejar en un sol dia, així que Hèrcules va aconseguir desviar els cursos dels rius Alfeu i Peneu i va fer que travessessin els estables i automàticament netegessin tota la brutícia. Augies va muntar en còlera ja que havia promès donar-li part del seu bestiar si complia amb la feina, per la qual cosa va desterrar Hèrcules del regne.

Simbologia

Els pudents estables són la representació dels fangosos fons de l'inconscient humà.

Signe Aquari

Aquest és un signe d'humanitat, creativitat i progrés humà. Els estables d'Augies són netejats per l'aigua de l'aiguader. El conjunt d'aquesta constel·lació té una relació directa amb l'exercici d'Hèrcules com a purificador i netejador, i a més com a heroi valerós: usar sàviament aquestes fortaleses per ajudar-nos mútuament com a col·lectiu humà. Aquari és un signe que simbolitza la creativitat i el progrés humà, però l'home, immers en la seva naturalesa egoista i dualista, només sap fer servir el progrés per a la seva pròpia autodestrucció.

IROSUN.

Representa l'ús efectiu de l'herència genètica i la guia familiar. Irosun és la paraula Yoruba per a la sang de la menstruació. Fa referència al llinatge ancestral. Ifà ensenya que la reencarnació (atunwa) passa més freqüentment dins de la família immediata d'un nen.

Irosun, en la seva manifestació positiva, representa l'ús efectiu de l'herència genètica, l'ADN i la guia familiar o la saviesa cultural (satisfacció del potencial). La manifestació negativa d'Irosun és resistència al suport ancestral o denigració pròpia (resistència a desenvolupar les habilitats latents).

Irosun és el potencial latent del nostre destí més alt donat a nosaltres a través de la nostra baula amb els nostres ancestres. Ifà ensenya que el nostre destí més alt existeix en forma d'esperit al regne invisible, i es refereix com l'Iponri

en referència a la baula entre consciència personal i la consciència col·lectiva dels nostres ancestres.

1.- El principi del Metal·lisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Obatala. Júpiter. Entrenament correcte de la ment.

2.- El principi de Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és a fora. Afirma que aquest principi es manifesta als tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Orula /Elegba/Ibeyis. Sol/Mercuri. Visió o comprensió correcta.

4.- El principi de Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot, el parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau; els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats, totes les paradoxes es poden reconciliar. Shango/Iku. Saturn/Plutó. Pensament o determinació correcta.

6.- El principi de Causa i Efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte en té la causa; tot passa d'acord amb la llei; la sort o atzar no és més que el nom que se li dona a la llei no reconeguda; hi ha molts plans de causalitat, però res no escapa a la llei. Ogun/Oshosi. Mart. Actuar correctament.

Pas 1 La idea. La funció de la idea.

D'ON prové una idea? Tot i que el que s'obtindrà en el recorregut dels 12 passos és infinitament superior a qualsevol resultat anhelat prèviament, es recorre al mètode del Mag per, en principi, assolir una cosa definida. I tot intent, decisió, empresa o èxit que es vulgui assolir comença a partir d'una idea. Quatre elements s'aglutinen a això que comunament anomenem Idea:

La necessitat de la idea. (Netejar els estables de l'inconscient col·lectiu vehiculat a través dels teus avantpassats).
Una cosa,
Una Imatge (o Forma)
I Una Definició.

COSA + IMATGE + DEFINICIÓ

Definir el que volem i posar Això amb Paraules. Anomenar el resultat. La Cosa no es posa en acció si no se l'anomena. Ordenar-ho.

"La Idea de la Cosa és una ombra, la Llum de la qual és a la Paraula"

La tendència, tan natural com automàtica…. i tramposa, és la de creure que la Cosa que volem aconseguir darrere de la Imatge o Forma és clara i que la Definició no canviarà gaire el que obtinguem, fem servir les paraules que fem servir per definir Això.

Aplicació

El primer que cal preguntar-se és:

Qui soc jo?

Aquesta idea és meva o és externa a mi?

Aquesta idea la trio jo o la tria algú extern a mi?

Vull ser jo qui esculli les meves idees o vull que sigui una cosa externa a mi qui les esculli?

Volem ser part creadora de l'Univers o, simplement, ens deixem portar per l'Univers com a mers observadors?

Si jo no ho escullo, sempre hi haurà algú que ho esculli per mi:

Els teus pares o entorn familiar
Els teus amics
L'escola
La teva comunitat
El teu govern.

Una cosa diferent de tot que compleix una funció (propòsit). Per això cal donar existència a la idea.

ELS BOUS DE GERIÓ. SIGNE PISCIS. OJUANI. PAS 2 DEL MAG: ORDENAR EL CAOS AMB LA PARAULA.
Gerió, el posseïdor d'un formidable ramat de bous vermells i salvatges, té tres cossos i passa per ser l'home més fornit del lloc.

El seu ramat de bèsties és vigilat per un gos de dos caps i un drac de set boques.

Els seus tres cossos representen els nostres tres camps d'expressió: físic, emocional i mental, que, en el cas de Gerió, evidencien una activitat simultàniament descoordinada i contraposada, i inconscient del seu accionar, per no tenir un poder superior i harmonitzador que els guiï.

Són moltes les experiències a què s'haurà de sotmetre l'aprenent, abans que els seus tres cossos s'unifiquin i prenguin un ritme que freni la impulsiva negativitat que els activa i altera.

Per aconseguir un serè i equilibrat mestratge, cal sotmetre a permanent judici l'artificiós actuar de la nostra matèria, expressada a través d'aquests tres vehicles: el físic, l'emocional i el mental.

És possible, diuen els mestres del passat, obtenir aquest domini ja que cadascun d'aquests vehicles o cossos tindrien el símil o contrapart a la regió Oriental, a tall d'arquetips. En aquesta forma, la naturalesa inferior s'enllaça amb la naturalesa superior, la que penetra fins al fons de cada ésser, per reviure la seva essència amagada.

El camí de perfecció és possible per la comunicació que hi ha entre Orient i Occident. Del Llevant emergeix la flama invisible que incrementa tota força vivent, és un raig de llum que interpenetra i traspassa tota manifestació de vida. L'amalgama d'aquest Orient i Occident conforma l'amagat procediment on s'entrellacen, fusionen i circulen permanentment innombrables forces destinades a construir el Temple Universal.

En un altre ordre de consideracions, el ramat de ferotges bous vermells representa la multitud d'incoherents accions que distorsiona i torça la feina de l'home, que enterboleix l'aigua dels seus sentits, que, enganyats, conclouen per enredar-se en accions vanes o vulgars.

L'acció d'aquestes desordenades i turbulentes forces al roig viu encén i consumeix els individus, i els infon la reiteració ad infinitum d'activitats negatives que consumeixen tota la seva energia psicofísica.

Recordem que el bestiar de Gerió està custodiat per un gos de dos caps i un drac de set boques.

El gos de dos caps representa el món de la vida terrenal, entreteixit de llum i tenebres. Estructura dual que pertorba la connexió permanent amb un món superior, l'enllaç amb el qual permetria entreveure, en cada forma material, una consistència real i no superficial ni efímera.

Amb tot, la contínua reflexió sobre aquesta dualitat de Matèria i Esperit ha de portar el neòfit, algun dia, a fusionar en la seva ment i cor aquests dos conceptes, i potser arribi a comprendre la raó de per què ens trobem a eons de distància

de l'essència de la Llum i per què restem en aquest cercle de resplendors efímeres i tenebres que envolten la nostra matèria i que hem creat nosaltres mateixos.

El drac de set boques al·ludeix als set canals o vies que nodreixen la percepció dels homes. És a dir: la ment, l'emoció, la boca, els ulls (1 parell), les orelles (1 parell).

Aquests conductes receptors, sempre àvids de sensacions plaents, atrauen cap a ell l'efímer gaudi personal, i una vegada satisfets, tornen a patir nous i artificials anhels.

Amb pertinàcia infatigable, aquestes set vies aspiren les influències negatives externes, i augmenten, així, la forta pressió interna que manté vives en nosaltres les excrescències mortes.

L'home ha creat dins seu un antre fals i enganyós, on encoratja totes les més inimaginables, peregrines i extravagants necessitats més baixes, que han de ser alimentades amb la vitalitat dels seus creadors. Aquestes necessitats il·legítimes conformen el bestiar de Gerió, que ha de ser nodrit per les set vies o drac de set boques.

Hèrcules és la nova energia que aclareix l'obscuritat i atrau la Llum.

Hèrcules representa la Força o Foc Còsmic que està per sobre del que és obscurit, és el Mercuri dels Filòsofs, al·ludit pels maçons de l'edat mitjana, que, amb el seu elevat poder energètic, fon tota malignitat amagada, i evidencia, amb la seva manera de procedir, la potestat d'allò superior sobre allò inferior, i permet canviar i superar els propis estats de consciència.

Hèrcules és la flama que posa ordre al Caos.

L'aprenent ha de saber que només és possible fer el treball espiritual quan s'ha aconseguit elevar l'estat de la matèria, per situar-la en un nivell o grau de transparència subtil, per tal que la seva negror pugui ser destil·lada, gota a gota.

Quan la terra o matèria és reescalfada per la potent combustió de la Llum d'Orient, ja l'embruix de l'il·lusori es desintegra, per donar pas a un nou naixement, i és aquí on Hèrcules es transforma en la puixant energia transmutadora que metamorfosa la forma i hi produeix un canvi profund des de la seva arrel.

Arribarà un moment, a la vida de l'estudiant, en què l'augment de la seva consciència superior escombrarà aquesta superficialitat artificial del que és inferior perquè ell es transformi en una elevada consciència receptora de Llum.

Robar el bestiar de Gerió

El gegant Gerió era un monstre amb cares humanes, tenia un cos i tres caps. Posseïa un gos bicèfal i un ramat que era protegit pel gos i per un pastor anomenat Euritió.

Què va fer Hèrcules?

Després, irritat per la calor, Hèrcules va apuntar amb el seu arc cap a Hèlios, que, de bona fe, va deixar a la seva disposició el vaixell d'or perquè travessés l'oceà fins a Eritea. Un cop a l'illa, va posar tot el bestiar a la barca. Alarmat, Gerió va partir a la seva recerca, però Hèrcules el va matar amb una sola fletxa que va travessar als seus tres cossos.

La part més complicada de la feina va ser potser el transport del bestiar. En una illa intermèdia, el déu dels lladres va robar part del bestiar i el va portar a una de les coves. Després de dies de recerca intensa, el germà del Déu va indicar a Hèrcules on es trobava el bestiar, de manera que va poder continuar i aconseguir la seva feina.

Simbologia

És la mort de la personalitat i l'alliberament de l'ànima en captivitat representada pel bestiar.

Signe Peixos

És el reinici del nostre cicle de vida, afrontant la dissolució de la matèria i la mort de la nostra personalitat composta pel cos físic, mental i emocional. En els 12 treballs d'Hèrcules, aquí dona mort a aquests tres cossos de Gerió.

OWONRIN.

Owonrin és una referència al principi del caos a l'univers. La Física ensenya que tots els esdeveniments que es veuen ordenats apareixen altament caòtics quan hom els veu de ben a prop. La Física també ensenya que efectes de l'atzar mostren signes d'ordre quan es veuen des d'una distància. L'aspecte negatiu d'Owonrin és la pertorbació inesperada, que destrueix una base feble. L'aspecte positiu d'Owonrin és l'habilitat d'enfrontar-se al canvi i de veure coses des d'una nova perspectiva.

Owonrin és la força del caos a l'univers. El caos pot ser protegit mitjançant una entesa més profunda dels cicles i patrons còsmics. El canvi pot ser la base per a, tal vegada, la bona fortuna o per a la tragèdia, segons la voluntat de la persona subjecta a això. L'existència del caos crea diversitat a l'univers. El caos en la seva manifestació negativa és pertorbadora sense la transformació i el creixement. El caos pot alliberar o solidificar la percepció mateixa d'una persona.

5.- El Principi del Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avenç i reculada, tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol; la mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que la del moviment cap a l'esquerra; el ritme és la compensació. Oya. Lluna. Esforç correcte.

3.- El principi Tot vibra. Res no està immòbil; tot es mou; tot vibra. Olodumare/Olofin/Orun/Eshu. Estrelles. Parlar correctament.

8.- El principi d'atenció o propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense "vetllar" la creació, la creació tendeix al caos. La funció. Tota existència requereix propòsit o funció. Oshun. Venus. Atenció correcta o consciència del moment correcte.

7.- El principi de Gènere / Generació. La generació es manifesta a tots els plans, tot té el seu principi masculí i femení, actiu i passiu. Els dos gèneres existeixen per tot arreu. En el pla físic, és la sexualitat i, de la unió de les dues polaritats, en sorgeix la creació, la generació. Yemaya/Olokun. Terra/Neptú. Concentració o meditació correcta.

Pas 2 El caos de la idea.

Definir allò que es troba per darrere de la imatge per mitjà de la paraula.

La tendència, tan natural com automàtica…. i tramposa, és la de creure que la Cosa que volem aconseguir després de la imatge o forma és clara i que la definició no canvia gaire el que obtindrem, fem servir les paraules que fem servir per definir això.

Si prens el Camí, el recorregut del qual imposa l'exigència d'aprendre a ordenar tot el que se't presenta en la teva ment segons un Mètode…, tindràs la Divina oportunitat d'estar recorrent el Camí que, en tots els Mites Bíblics i Ensenyaments mil·lenaris, anomenem Déu: un Camí que aporta Ordre allà on primer va haver de detectar i reconèixer que hi havia Caos.

A ON Ens Dirigim

Gràcies a Aprendre a Escoltar el que s'Oculta a la Paraula, sabrem A On ens trobem i si anem en la direcció correcta. Els pensaments són projeccions de la Paraula. Desconeixem els pensaments que ens habiten fins que els anomenem. Descobrir que la Paraula va en una direcció diferent de la de la Idea és descobrir que les nostres forces s'han dividit dramàticament: amb una part nostra tractem de Crear alguna cosa, però la nostra ment intenta crear-ne una altra. El Com (forma) se sotmet al Què (Ordre).

Aplicació

Només és qüestió d'Ordenar el Caos de l'Univers perquè la Màgia del Cosmos s'inicïi. Però, com passa amb tot Ordre..., cal un mètode per aconseguir-ho.

Pensem ara en qualsevol qüestió que vulguem assolir per aconseguir-ho en les nostres vides… Si hem pensat en una núvia, o una família, o una bona feina, o salut…, és força fàcil imaginar-se una jove bonica, una escena de pares i fills al voltant del foc, una bella oficina en una empresa amb nosaltres a dins o veure'ns al parc corrent-hi. Però tot això no és res més que la Imatge, La Forma de la Cosa.

Si volem avançar cap a la concreció d'aquesta Cosa al món, estarem obligats a anar més enllà de la imatge. I per això haurem de fer ús del llenguatge, per la via que sigui. Sense definir el que volem, això no passarà mai d'una simple Idea limitada a tan sols existir en els nostres pensaments. I, així que vulguem anar més enllà de la idea…, descobrirem que un veritable abisme s'obre en intentar travessar la Imatge i Definir-la posant-la en paraules que permetin a aquesta Idea concretar-se com una Cosa que habita i té el seu lloc al món.

Què és el més caòtic de l'ésser humà que necessitem ordenar? El més caòtic que hem d'ordenar comença per allò més caòtic de l'ésser humà. Això que seguim com un ídol i que està seguint alhora ídols externs que ens han dit quines idees són les correctes i quines no.

La idea és un bullidor de caos als nostres caps que creiem que ho tenim clar al nostre cap, però no ho podem dir i els altres no ens entenen. La idea és un caos que no es pot resoldre des de la idea.

Per això el pas 2 amb què al plasma se'l pot transformar en realitats és aprendre a ordenar la idea. Idea té una etimologia molt forta: “id”, el “Jo” d'on obtenim ídols i ens identifiquem creient que aquestes idees som nosaltres i estem identificats a idees que venen d'ídols externs que ens van dir què és realitat i què no ho és. Al centre de la real-id-at, hi ha l'Ego i tot gira al voltant d'això com un globus lligat i limitat a aquesta realitat.

Trencar el caos de la idea és el primer pas, però la idea no es pot endreçar des de la idea. Com una bola de neu, des de dins, ni me n'adono, de cap a on va, si jo soc a dins de la bola de neu que m'arrossega. Des d'aquí no puc endreçar la bola de neu. Anar del pas 2 al pas 3 del mètode de la màgia és el que genera l'ordre en la realitat. Per això necessito fer allò que totes les pintures antigues ens mostren per igual en tots els mites. Què hi ha al centre del zodíac de Dendera, a la pedra del sol dels asteques o a la roca dels hoppy a l’Amèrica Central? Al centre de l'Univers, hi ha Llum i una llengua (paraula). És el mateix com comença la Bíblia. «Al principi era el Verb, i el Verb era amb Déu, i el Verb era Déu». La divinitat va aprendre a fer servir la paraula per ordenar el que en cas contrari era caos. A l'inici hi havia foscor, caos. Es va generar ordre a través del Logos. Logos significa paraula, llum i lògica (idea). Jo amb la paraula il·lumino una lògica diferent que no queda atrapada al caos. Aleshores dono llum (logos) a una realitat. Quan llegeixes qualsevol bíblia, Déu no va ordenar l'univers pensant, meditant, respirant. Déu va ordenar la realitat parlant.

“Sense la Paraula hi ha Divisió i Caos, no Creació i Ordre”.

LES EUGUES DE DIÒMEDES. SIGNE ÀRIES. OBARA. PAS 3 DEL MAG: ALINEAR LA IDEA AMB LA PARAULA. L'ESCOLTA.

Diòmedes és el posseïdor d'un fat d'eugues indòmites i ferotges, que, esbufegant amb estrèpit, tiren foc per les goles. Representen les tenebroses forces del Caos quan dominen la ment dels homes febles.

Són les incontrolades energies d'elevada violència, que es nodreixen de l'abúlia i del desànim d'aquells que persisteixen a lliurar-se i a dirigir-se per les baixes passions, la luxúria, l'orgull o l'anhel desmesurat de poder.

L'estratègia d'Hèrcules consisteix a atacar i destruir l'arrel mateixa del mal que dona vida a la supèrbia desenfrenada dels homes, representada, en aquest cas, per Diòmedes. El cadàver de Diòmedes és devorat per les seves pròpies bèsties, ja que en el sector de les energies desordenades i contraposades no existeix la solidaritat entre els seus components, i a falta d'un enemic comú que les aglutini i els ofereixi una direcció, es destrossen les unes amb les altres .

Dominar les eugues de Diòmedes significa alliberar-se del desig que consumeix. És el desfer-se de la pesada càrrega que s'ha acumulat, atiada per obscures errades i desvetllaments, que conclourà per aniquilar el seu autor.

Alliberar les eugues de Diòmedes

Diòmedes, Rei de Tràcia, tenia unes eugues que menjaven carn humana. Aquest les tenia lligades a cadenes i les alimentava amb les carns dels hostes. El treball d'Hèrcules, va consistir a robar aquestes eugues i endur-se-les a Euristeu.

Què va fer Hèrcules?

Hèrcules va partir amb un amic voluntari, Abderis. Traçant tots els plans amb compte, van seguir els cavalls mentre recorrien els prats i els pantans d'aquesta terra. Finalment, va arraconar aquestes eugues salvatges dins d'un camp on no hi havia més lloc per moure's, i allí les va atrapar i les va lligar de mans.

Posteriorment, les eugues es van tornar contra Abderis i el van esquinçar i van escapar. Hèrcules, desconsolat, humiliat i desanimat, va tornar a cercar les eugues. No disposava de prou cavalls per travessar una plana que es trobava per sota del nivell del mar, per la qual cosa va excavar un canal i va inundar la plana.

Abans, ja Diomedes havia intentat atacar Hèrcules amb el seu exèrcit, però aquest el va poder atrapar primer llançant-lo viu a les seves pròpies eugues. Després que aquestes en van haver devorat el cos, es van tornar manses.

Simbologia

Les ferotges eugues representen els pensaments i paraules equivocades, les idees errònies que generen forces que provoquen la guerra i la devastació. Simbolitza l'aprenentatge de dominar la ment desbocada. És l'esperit incorporant la substància que posa en contacte l'ésser amb la seva Psique i amb l'univers de les idees.

Signe Àries

Aquí s'observen aspectes duals d'Àries com són l'alt sentit de fer justícia i les baixes passions submergides en les pròpies ombres. Cal transmutar la supèrbia en humilitat.

O'BARA

O'bara significa força o esperit de força. La manifestació negativa de força és el desig de forçar la voluntat personal cap als altres. Ifà ensenya que aquesta manifestació inapropiada és el fonament de l'egoisme. Com a regla de consciència, l'egoisme està basat en un sentit propi inflat. És el contrari de la humilitat, que està basada en voluntat per considerar l'opinió dels altres. Tot egoisme, en algun punt, s'ha d'enfrontar amb la realitat (l'individu no és el centre de l'univers). Aquesta confrontació pot portar al creixement o a la destrucció pròpia. La voluntat de l'humà mai no pot arribar a ser més forta que la Força de la Natura que va crear la consciència de l'humà. L'enteniment d'aquest principi és el fonament del concepte de bon caràcter.

O'bara és una transformació interna que passa com a resultat de temperar l'ego a través de la humilitat. L'egoisme no sa rau usualment en l'emoció sense control centrada en la gratificació d'un mateix. A O'bara el balanç entre el cap i el cor passa com un acte de voluntat on l'intel·lecte guia l'individu per transcendir la repetició de vells patrons no efectius del comportament de venciment d'un mateix i destrucció d'un mateix. Alguns d'aquests patrons tenen una base ancestral (disfunció familiar) i prenen la forma d'una maledicció. En aquesta forma, l'individu s'identifica un mateix amb el comportament destructiu. Aquest patró de comportament usualment requereix intervenció grupal.

1.- El principi del Metal·lisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Obatala. Júpiter. Entrenament de la ment.

3.- El principi Tot vibra. Res no està immòbil; tot es mou; tot vibra. Olodumare/Olofin/Orun/Eshu. Estrelles. Parlar correctament.

4.- El principi de Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot, el parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau; els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats, totes les paradoxes es poden reconciliar. Shango/Iku. Saturn/Plutó. Pensament o determinació correcta.

6.- El principi de Causa i efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte en té la causa; tot passa d'acord amb la llei; la sort o atzar no és més que el nom que es dona a la llei no reconeguda; hi ha molts plans de causalitat, però res no escapa a la llei. Ogun/Oshosi. Mart. Actuar correctament.

Pas 3. L'ordre de la paraula

Escoltar en què consisteix en realitat allò que diem, en allò que Ordenem, sense deixar-nos atrapar per la idea del que volem dir.

Què és el que defineix aquesta Cosa en si?
Què defineix que aquesta jove sigui la meva xicota?
En què consisteix una família?
Quan és bona una feina?

Veurem llavors que, irremeiablement, allò que suposàvem més anecdòtic i menys important… es farà més imperiós: la Paraula, atès que necessitem Definir la Cosa darrere de la Imatge…

És així com funciona l'Univers, en qualsevol ordre.

Tot comença per la Paraula; encara que hagi de ser dita a través de gestos o pel mitjà i llenguatge que sigui…

Si mirem més enllà, veurem que el mateix Déu no està exceptuat de tal mètode per assolir allò que vol assolir:

Disposés del poder de què disposés, per posar l'Univers en marxa cap a la cosa que ell va desitjar… va haver d'anomenar això que volia crear: que hi hagi llum, que hi hagi dia i que hi hagi tota cosa que tenia idea de trobar a l'univers.

Explicació.

Què passa quan parlem?

Tots els ensenyaments de màgia d'Orient, Orient mitjà i indígenes…, tots ensenyen un respecte cap a la paraula només comparable amb el respecte cap allò Diví.

La idea de la cosa és una ombra, la llum de la qual és a la llengua, al verb, a la paraula. Els pensaments són la projecció de la paraula. És a dir, concretament i sorprenentment, desconeixem els pensaments que ens habiten fins que els anomenem, la qual cosa significa que, si anomenem alguna cosa diferent del que la nostra idea suposava que diríem, això anomenat és el que està en realitat tractant de realitzar-se en el món.

Les conseqüències no podran trigar a manifestar-se, ja que descobrir que la paraula va en una direcció diferent de la idea és descobrir que les nostres forces s'han dividit dràsticament:

Mentre amb una part nostra tractem de crear alguna cosa, la nostra ment està tractant de crear-ne una altra, que bé pot ser diferent o directament oposada a la que volem crear.

Comencem a parlar… i sota un ordre totalment ocult (que en principi aparenta pur caos) es succeeixen equívocs, oblits que no tenen res a veure amb la imatge a la qual voldríem al·ludir.

Aplicació

Buda és representat amb immenses orelles. El cap Inca era nomenat "l'Orellut". Lao Tse era conegut com a "Orelles grans".

Per què…? Perquè escoltar és això que en tots els ensenyaments de l'origen de la humanitat s'instaura com a llindar del coneixement ocult.

Escoltar en què consisteix en realitat allò que diem, en allò que ordenem, sense deixar-nos atrapar per la idea del que volem dir.

Alguns exemples:

“Vaig a buscar feina”. “Vull trobar un bon marit”

“Vull que el meu pare deixi de cridar-me”. “Vull aprimar-me”

“Vull curar-me”.

Frases que ens donen una Idea que sembla tan clara com indubtable sobre la Cosa que volem i la seva corresponent Imatge en cada cas.

Si això és així…, per què, aleshores, és tan difícil aconseguir que l'Univers es posi en marxa per aconseguir feina, marit, harmonia familiar, benestar físic o simplement perdre uns quilos sobrers?

Pensar que l'Univers ignori les nostres expectatives contradiu tant tots els Ensenyaments Iniciàtics de la Història de la humanitat, com els més avançats del món contemporani, com ara La Física Quàntica, que inclou conceptes com “l'efecte observador”, que afirma que la realitat s'altera segons les expectatives Des d'on l'abordem.

Aleshores, perquè no creguem que el desviament pel qual obtenim alguna cosa diferent del que volem, està en la “forma” -a “Com” donem la Instrucció amb què tractem d'Ordenar a l'Univers-... caldrà fer amb aquesta “ Ordre” Això que en tots els Ensenyaments de l'Origen de la Humanitat s'instaura com a Llindar del Coneixement Ocult: Escoltar.

Escoltar en “Què” consisteix en realitat el que diem, sense deixar-nos atrapar per la Idea del que “volem dir”.

“Vaig a buscar feina.”

Quina instrucció dono a l'univers? Que ordeni tots els meus dies perquè no trobi feina, sinó perquè simplement passi els dies buscant-ne.

“Vull trobar una bona esposa.”

L'única manera com es pot complir la meva ordre... és portant dones que ja estiguin casades, és a dir: que siguin esposes; i per a pitjor (segons les instruccions que Ordeno) que siguin bones esposes. Per tant, no atendrien mai un altre home que no fos el seu marit. És a dir: ordeno que l'univers em porti dones… que mai no m’atendran a mi.

“Vull que el meu pare deixi de cridar-me.”

Ordeno a l'univers que el meu pare, cada dia, em cridi…, l'única manera com podrà deixar de cridar-me, mentre no ordeno que no em cridi, és que deixi de fer-ho. Per a això, primer ho ha de fer.

“Vull aprimar-me.”

Instrucció que ordena al meu cos i a tot el meu univers que m’engreixi contínuament…, requisit lògic, inevitable i obligatori per aprimar-se, cosa que no té res a veure amb la intenció que vull estar flac.

“Vull curar-me.”

No té res a veure amb el fet de voler estar sa, i garanteix organitzar un univers on viure emmalaltint…, que és l'única manera de curar-se.

Quan llegeixes qualsevol bíblia, déu no va ordenar l'univers pensant, meditant, respirant. De vegades, ho intenta fer tothom que inicia aquests camins. Déu va ordenar la realitat parlant i déu va dir i déu va dir i déu va dir. Ni déu es va poder estalviar aquest pas perquè aquest pas és amb què ens presentem amb el plasma. El plasma rep ordres, instruccions. S'han de donar, però si li donem instruccions caòtiques.... “Demà trobaré feina” és una ordre clara. “Demà buscaré feina” és un caos que no detectem perquè vaig a buscar-la i no a trobar-la, la feina. El plasma rep instruccions i comença a plasmar els 12 passos perquè jo demà no la trobi, perquè només la busqui.

Jo vull trobar una parella. Estic donant-li una instrucció clara de caos a l'Univers, no d'ordre. Serem tres: una parella i jo.

El plasma rep instruccions que m'exigeixen un viatge interior i que plasmar-ne el resultat fora és el testimoni del viatge interior. Aquest viatge interior m'exigeix el que mostren totes aquestes pintures antigues: parlar-li, a la llum, si la meva paraula és caòtica, farà que la llum plasmi més caos. Per això el viatge comença en allò intern. Aprendre a passar del pas 2, la idea, al pas 3, la paraula, m'exigirà aprendre a escoltar el que estic dient. És sorprenent que l'ésser humà quan parla activa centres neuronals de la paraula, no de l'escolta si l'ésser humà no sap escoltar-se quan parla: no s'activen centres d'escolta i centres de paraula alhora si no t'entrenes. Aquest entrenament en què jo no aconsegueixo escoltar el que li estic donant com a instruccions a la realitat comença a encendre alhora totes dues capacitats, a il·luminar-me. Il·lumina el camí de la il·luminació, zones simultànies del cervell que altrament no s'il·luminen. S'inicia un pas que aleshores posa en marxa la plasmació de la realitat.

Quan dic a l'univers el que vull, tot just aquí, ve el pas 4, del qual jo no me n'he d'encarregar. Se n’encarrega l’univers. Quin? El de la primera pregunta que se'ns dispara al caos d'idees del pas 2?

Com ho faré per aconseguir-ho?

Quart pas: el com, la forma me la dona l'univers si li vaig donar instruccions clares. I si no me la dona, m'està fent la indicació que la meva instrucció no va ser clara. He d'aprendre a escoltar-me, a esbrinar on allò que estic dient genera caos.

Pas 1: La idea. DES D'ON.
Pas 2: La Paraula. A ON.
Pas 3: L'Escolta. PER ON.
Pas 4: Aprendre a sentir-me de la manera que em vulgui sentir per informar a la realitat, que ja em pot enviar la manera d'aconseguir el que em vaig dir que vull. LA FORMA O RESULTAT.

EL MINOTAURE DE CRETA. SIGNE TAURE. OKANA. PAS 4 DEL MAG: EL “COM” M'HO DONA L'UNIVERS. APRENDRE A SENTIR-ME.

Minos, rei de l'illa de Creta, ebri de poder i ostentació, extraviat de si mateix, ofereix al Déu Neptú un obsequi d'incalculable preu, per dedicar-lo a exalçar aquest mateix Déu, sense advertir que només busca la seva pròpia deïficació.

Se segella el pacte entre la reialesa i la divinitat. Les ones del mar Egeu impulsen cap a la platja i dipositen als peus de l'alienat monarca un portentós, colossal i formidable brau, d'una magnificència mai vista en aquesta regió.

Un cop tot sol amb la bèstia, va poder mes en Minos el seu cremant desig de possessió que el compliment de la promesa empenyorada. Es va apoderar de la superba Preseia i, manyosament, la va substituir per un remugant malparat, flac i raquític bou, que va sacrificar Neptú amb el més brillant dels rituals.

Aïrat el burlat Déu, va insuflar a la bèstia subsistent desfermades fúries que posteriorment va haver de sofrenar Hèrcules, el Tità.

És aquest el drama que tenalla el Minos que tots portem a dins.

Anhelant notorietat, esbossa, a les aigües de la seva ment, la imatge d'una absurda i egoista quimera, que assaboreix, adoba i manipula mil vegades des de mil perspectives diverses, situant-se sempre al centre d'aquest somni al·lucinant, com el redemptor dels mons, sense advertir com d'artificiós és aquesta maquinària de somni i il·lusió.

Amb aquesta maldestra acció, Minos ja ha desfermat el cec i ineluctable mecanisme de Causa i Efecte. Ha fet fallida la llei natural del degut equilibri, que és fluctuant, viu i no estàtic, i s'ha d'atenir a les conseqüències.

Com tot insensat que empra la seva força en l'exclusiva satisfacció d'innobles desitjos, és atret cap al món il·lusori de les ombres que crea. És un cec incapaç d'apreciar-se amb justesa, ni de distingir-ne el resultat. És un neci que sacrifica la seva existència a un fi fals, malaltís i escanyolit.

Queda presoner, subjugat per la mateixa forma mental que va idear, ja no és més el seu amo, sinó el masover que, amb la seva vida, dona vida a aquesta creació anòmala, es torna el seu presoner i atribueix qualitats tan artificials com falses a la seva creació.

En adherir-se a la fumera caòtica que ell mateix ha desfermat, es crema i és reduït a escòries, condició que el força a desencadenar tempestes, al menor indici d'una voluntat que contradigui els seus disbarats designis. Ha creat el seu personal infern.

La presència rectificadora d'Hèrcules simbolitza el poder de la veritable Força, que actua des dels nivells superiors de l'intel·lecte, i des d'allà domina les nostres expressions inferiors, que es dobleguen davant del que és pur i correcte.

El triomf sobre el Minotaure de Creta implica l'assoliment d'un estat de consciència que es simbolitza per la unió de la pròpia llum amb la flama que prové de l'Orient. És l'amalgama de la Mònada pitagòrica o espurna divina amb la Llum del Gran Arquitecte, l'efecte i el producte de les quals es projectarà en la futura acció que emprengui l'iniciat.

Això no obstant, si posseint aquest estat de comprensió, es persisteix a reiterar pensaments, emocions i actes ja superats, tota acció ha de degenerar en l'ús incorrecte de la força atorgada.

Capturar el bell brau de Creta

El bou de Creta va ser una bèstia salvatge que expulsava foc per les fosses nasals i causava estralls a Creta. Posidó el va fer treure de l'aigua i portar-lo cap a l'illa de Creta, quan el Rei Minos va prometre donar sacrificis als déus.

Minos, abstret per la bellesa de la bèstia, va voler conservar l'animal entre el seu bestiar, la qual cosa va enfurismar Posidó, que va provocar que Pasífae, la seva esposa, s'enamorés del brau, i concebés amb aquest el Minotaure.

Què va fer Hèrcules?

Hèrcules es va trobar amb el brau, el va agafar de les banyes i el muntar: així va controlar i va dirigir-ne els impulsos. Se'l va col·locar a les espatlles i el va conduir pel mar Egeu fins a la cort d'Euristeu, a Micenes.

Simbologia

El brau és l'home comú, regit pels instints, pels impulsos i per les emocions, representa el desig insaciable de l'ego, i el món de la il·lusió material. El brau és un animal vehement i impulsiu que s'està en una illa. L'element aigua és la manifestació del món emocional. Així molts homes i dones viuen com a braus atrapats a la terra del desig (illa) i es troben emocionalment aïllats.

En aquesta illa, se situava el laberint del Minotaure. El laberint atordeix, confon i enreda els humans.

Signe Taure

Un aspecte de Taure és la visió realista de la vida, que limita la seva percepció a les coses com són aparentment, i no vol aprofundir en les realitats ocultes, l'inconscient, les emocions reprimides, un món subterrani que va més enllà de les bones intencions taurines. Si només es percep el que és aparent, la vida és un laberint sense sortida.

El Taure, el treball del qual és la captura del Bou de Creta, la força creadora a través del desig, apareix en el seu

aspecte inferior, el desig sexual, que cal transmutar en el seu aspecte superior o sacrificar-lo. En Taure, Hèrcules coneix el món del desig que li permetrà entrar en contacte amb el món dels sentiments i les emocions. I ser un esperit conscient.

OKANRAN

Okanran vol dir venir del cor. Ifà ensenya que el creixement espiritual passa com a resultat del balanç entre el cap i el cor, conegut com a ori tute (harmonia entre pensament i emoció). L'antídot de l'egoisme que pot passar a O´bara és humilitat, que es pot crear a Okanran. Quan l'experiència ens ensenya que la nostra percepció del món és un error, la consciència comença una recerca de la veritat de la matèria. Això és el cicle de la mort i el renaixement que és el fonament de tota iniciació. En termes socials, aquest cicle és sovint representat per la veu del profeta. En termes negatius, Okanran representa un canvi constant basat en les respostes emocionals que no són fermes en la reflexió conscient.

Okanran representa el primer pas que passa com a resultat d'un nou nivell d'enteniment d'un mateix. Qualsevol canvi en la percepció d'un mateix i el món altera la visió de la persona del futur i com pot procedir al món. Qualsevol que refusa a fer el primer pas corre el risc que s'aïlli i tanqui la porta d'un creixement en el futur.

5.- El Principi del Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avenç i reculada, tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol; la mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que la del moviment cap a l'esquerra; el ritme és la compensació. Oya. Lluna. Esforç correcte.

3.- El principi Tot vibra. Res no està immòbil; tot es mou; tot vibra. Olodumare/Olofin/Orun/Eshu. Estrelles. Parlar correctament.

4.- El principi de Polaritat. Tot és doble, tot té dos pols; tot, el parell d'oposats: els semblants i els antagònics són el mateix; els oposats són idèntics en naturalesa, però diferents en grau; els extrems es toquen; totes les veritats són mitges veritats, totes les paradoxes es poden reconciliar. Shango/Iku. Saturn/Plutó. Pensament o determinació correcta.

7.- El principi de Gènere / Generació. La generació es manifesta a tots els plans, tot té el seu principi masculí i femení, actiu i passiu. Els dos gèneres existeixen per tot arreu. En el pla físic, és la sexualitat i de la unió de les dues polaritats en sorgeix la creació, la generació. Yemaya/Olokun. Terra/Neptú. Concentració o meditació correcta.

Pas 4. El perill de la forma

L'univers només necessita que li ordeni el què, no el com. I els meus afectes no poden estar dividits respecte al que ordeno.

No es comença per la Forma: començar per preguntar "com ho faig?" és caure al parany.

Gràcies a l'Escolta, més enllà de la Idea, ja tinc clar A On vaig. Sabré, d'entrada, que no sabré Com fer-ho, però el que és important és adreçar-s'hi igualment ja que l'Univers em mostrarà la via més compatible per arribar al que vull. Jo dic a l'Univers A On vaig, i l'Univers em dirà Per On arribar a Això.

"Univers Invocat, és Univers Casualitzat"

Sort:

Existeix.
Es posa al costat de qui aprèn a "sortejar" els obstacles cap al que vol.
Té una Lògica, que troba implacablement la forma de realitzar el que volem.

Explicació

Com ho faig?

Quan t'adones que l'univers ha executat, des de sempre, una a una, totes les nostres ordres i que el que faltava era simplement algú que ho advertís…, tota la història personal serà travessada amb interrogants que, vertiginosament, aniran fent néixer una primera pregunta, base de totes les altres:

Qui ha dirigit la meva vida si no l'he dirigida jo?

La qual cosa és una manera de preguntar-se: Qui soc jo?

I, paral·lelament, a l'altre extrem del mateix eix: en descobrir que sempre hem obtingut el que hem invocat, comencem a descobrir que, des de sempre, en nosaltres ha funcionat un autèntic, eficacíssim, sorprenent i molt poderós mag. Un mag que sempre obté allò que li ordenem… sense la més mínima necessitat que nosaltres coneguem la manera de fer-ho.

Aplicació

Automàticament, el primer que algú es pregunta quan vol fer alguna cosa que el desafia és…

Com ho faig? amb la qual cosa... ha caigut al parany: S'ha començat per la forma!

Havíem precisat de dir a l'univers la forma, com portar a terme el que havíem invocat quan això ordenat estava extraviat?

De cap manera; simplement, li vam donar la instrucció sobre què fer... i l'univers va trobar el com, la manera de fer-ho.

Aleshores, cada vegada que volem començar pel com, o que ens aturem per no trobar la manera de fer-ho… anem contra el mètode de l'univers. I, si no es tracta del com, de què es tracta?

Novament, només ho escoltaràs en la pregunta per desamagar-ne la resposta.

De què es tracta o, que és el mateix: es tracta… de què?

Quan, gràcies a escoltar que estic invocant, m'asseguro que aquesta ordre donada a l'univers ordena el caos…, aleshores simplement ha arribat el moment de posar-se en acció: ara cal dirigir-se cap a això… sense necessitat de saber com fer-ho!

L'únic "com" que al mag li interessa no és fora, sinó dins: com se sent respecte de la cosa que és invocada.

Perquè l'univers es mobilitzi aprenent en mi allò que li ordeno, cal que l'ordre no estigui dividit respecte de la idea i que els meus afectes no estiguin dividits respecte del que ordeno.

Això m'aporta el Pas 4.

M'allibera d'haver de trobar la manera de fer-ho… i posa tota la lent en la manera com em sento.

Si els meus afectes estan dividits (inseguretat, culpa, vergonya o qualsevol altra emoció que no estigui alineada amb el meu resultat), el meu univers dividirà el moviment.

L'univers només necessita que ell ordeni qui… i que ho polaritzi dirigint-me contínuament i innegociablement cap a això, sentint que és indefectible la realització. Aleshores…. passarà.

Com? Senzillament, per aquell factor que totes les iniciacions, cultures i ensenyaments de la Història de la humanitat han tingut i de què s'han d'ocupar: per casualitat.

Quan aparegui el per on, la forma, el com…, això serà vist com un fet de Sort.

El factor Sort… ocult a l'anell amb què els iniciats s'identificaven, ja que l'iniciat és el que ordena a la Sort.

Com ho faré per aconseguir-ho?

Quart pas:

El Com, la forma, me la dona l'univers. Si jo li vaig donar instruccions clares i si no me'n dona, m'està fent la indicació que la meva instrucció no va ser clara. He d'aprendre a escoltar on el que dic genera caos.

Pas 1: La idea. DES D'ON.
Pas 2: La Paraula. A ON.
Pas 3: L'Escolta. PER ON.
Pas 4: Aprendre a sentir-me de la manera que em vulgui sentir per informar-ne a l'univers, que ja em pot enviar la manera d'aconseguir el que li vaig dir que vull. El com, que és la primera paraula que se'ns pregunta, que se'ns imposa al caos d'idees. Si jo dic "anem la setmana que ve a aquest lloc del món en viatge d'ensenyament", com vols que es faci? No, aquesta era la tercera pregunta. LA FORMA DE SENTIR-ME O RESULTAT.

Quant els meus afectes..., n'estic segur: em sento segur perquè li dic a l'univers el que vull aconseguir, ordenant el caos, les tres forces es dirigeixen al resultat. Als manuscrits de la Mar Morta, està clarament situat com a instruccions de crist donant el seu ensenyament com a mestre. Que deia: quan ordenes la paraula amb el pensament, amb l'afecte, aleshores, entres al regne. Què és al regne? L´univers. L'univers comença a donar-me senyals.

Pas 5 Senyals que l'univers va entendre… el que jo li dic. Aquests senyals comencen a engegar, a fora, un oracle vivent tot el temps. Perquè m'arriben senyals de si la realitat que estic generant és la que vull generar o no. DES D'ON.

EL JARDÍ DE LES POMES DELS HESPÈRIDS. SIGNE GÈMINIS. OGUNDA. PAS 5 DEL MAG: ELS SENYALS SÓN COHERENTS, HARMÒNICS.

Hèrcules va a la recerca de les pomes del jardí dels Hespèrids, amb aquest propòsit ha de requerir l'Atles perquè les vagi a buscar, ja que aquest, encara que immobilitzat pel pes de l'esfera celeste, està al corrent de la ubicació del referit jardí. Atles hi accedeix, sempre que Hèrcules sostingui l'esfera celeste mentre dura la comesa.

Hèrcules representa la matèria evolucionant, separada del seu origen primigeni, raó per la qual encara està sotmès al procés de cicles de perfecció, per això, no obstant el seu grau de notable desenvolupament, encara no és digne d'entrar al Jardí dels Hespèrids, centre d'energia sidèria que tot ho sustenta, això l'obliga a encarregar a Atles la missió de sostreure les Pomes d'Or. Així, Atles passa, per un instant, els mons al Tità i li fa sentir la pesantor del gran llinatge de forces que es creuen i entrecreuen al sector d'Orient, mentre ell va a buscar una mínima part de l'essència real.

Es permet que Hèrcules sostingui l'orbe, mes ho ha de reintegrar a qui realment ho ha de sostenir, i evidencia així que la gradació evolutiva està jerarquitzada i reglada.

Amb tot, ni Hèrcules ni Atles no tenen prou potestat sobre la matèria per destruir-la o augmentar-la, ni determinar fins quan aquella ha de romandre en el cercle de la no gaire evolucionada pluralitat de formes. Això correspon a una consciència molt més elevada que anomenem Gran Arquitecte de l'Univers.

Les pomes d'or dels Hespèrids simbolitzen una elevadíssima etapa de l'Art Reial, instància en què la matèria humana, després d'innombrables transmutacions, s'allibera de la xarxa enfosquida que la manté presonera i, per primera vegada, pot pujar per sobre de la seva naturalesa transitòria, per situar-se a l'alçada del sol naixent d'Orient, i experimentar la projecció de la seva calor que toca fins a l'última partícula de la seva vida i despertar-la del somni persistent i pesat.

Així, l'home es transforma en un ésser d'alta lluminositat, apte per atraure la bellesa indescriptible que emana des del Gran Arquitecte de l'Univers, d'on flueix l'energia que encoratja cada ínfima partícula de l'orbe, l'arrel del qual també és similar a la que l'home porta latent al seu interior, i que espera eternament al seu forjat per ser activada.

Robar les pomes del jardí dels Hespèrids

Al jardí dels Hespèrids, hi ha un arbre que dona les pomes daurades que proporcionaven la immortalitat. Els Hespèrids i el drac de cent caps, Ladó, tenen la tasca de cuidar les pomeres del jardí.

Què va fer Hèrcules?

Atles, pare dels Hespèrids, és enganyat per Hèrcules perquè li agafi alguna de les pomes, mentrestant Hèrcules subjecta el cel. Quan Atles torna amb les pomes, no vol seguir subjectant la volta celeste. Però Hèrcules el torna a enganyar i li demana que subjecti el cel un moment mentre es posa la capa sobre les espatlles. D'aquesta manera, Hèrcules va prendre les pomes i va concloure la feina.

Simbologia

En aquest treball, Hèrcules no utilitza la seva força bruta, sinó el poder de la convicció i l'astúcia. L'Arbre representa l'Arbre de la Ciència del Bé i del Mal, que està ple de les pomes del coneixement, l'única manera d'arribar a aquest coneixement serà utilitzant la nostra destresa i saviesa.

Signe Gèminis

Bessons és un signe d'aire que és regit per Mercuri, missatger dels déus, i emblema de l'engany i l'astúcia. Mercuri fer servir la paraula parlada, la que es pot manipular molt fàcilment, a través dels girs del llenguatge i dels eufemismes. A Bessons, hi hem recol·lectat les pomes de la saviesa i hem après a distingir la diferència entre coneixement i saviesa.

OGUNDA

Ogunda és una omissió d'Ogun da significant, que l'Esperit del Ferro crea. Ogunda és simbolitzada per la idea de netejar un camí o obrir una carretera. Històricament és associat amb el procés d'organitzar estructures socials dins de ciutats o pobles. En l'àmbit personal, és associat amb el progrés dirigit a la satisfacció del destí. La manifestació negativa d'Ogunda és destrucció sense intenció.

Se li acredita haver combinat la força d'Ogun, aprofundir i transformar en les coses que representa Olokun i la intel·ligència d'Orunmila. Parlen els Ibeyis (bessons).

Oguna és l'eliminació d'obstacles que bloquegen una persona en el moviment cap al seu destí més alt i la satisfacció del potencial més alt. Els obstacles poden ser interns o externs i és important identificar-los correctament. Un problema mai no pot ser resolt si l'origen del problema no és identificat. La negativitat a Ogunda passa quan una persona creu que els obstacles no poden ser vençuts. Això crea enuig i conflicte innecessari.

1.- El principi del Metal·lisme. El Tot és ment; l'univers és mental. El Tot és el conjunt totalitzador. No hi ha res fora del Tot. Obatala. Júpiter. Entrenament de la ment correcta.

2.- El principi de Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és a fora. Afirma que aquest principi es manifesta als tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Orula /Elegba/Ibeyis. Sol/Mercuri. Visió o comprensió correcta.

8.- El principi d'atenció o propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense "vetllar" la creació, la creació tendeix al caos. La funció. Tota existència requereix propòsit o funció. Oshun. Venus. Atenció correcta o consciència del moment correcte.

6.- El principi de Causa i efecte. Tota causa té el seu efecte; tot efecte en té la causa; tot passa d'acord amb la llei; la sort o atzar no és més que el nom que se li dona a la llei no reconeguda; hi ha molts plans de causalitat, però res no escapa a la llei. Ogun/Oshosi. Mart. Actuar correctament.

Pas 5. L'oracle de la cosa.

Els senyals de la cosa que comencen a materialitzar-se ens orienten com a veritables fars en el nostre recorregut.

Aquesta mateixa cosa assenyala, en allò extern, cap a allò intern.

Explicació

Vaig cap a la cosa?

Si no ens hem justificat aturant-nos a la foscor per no saber la manera de seguir avançant…, som ara a les albors de l'alba; i la cosa que volem començarà per tant a fer-se visible.

Estar advertits que la cosa es presentarà per pura casualitat... és literalment estar atents al món i a cada situació que el món ens posa davant.

Clara i espurnejant, el dia més quotidià es transforma llavors en l'aventura més vibrant quan arribem a aquest pas en què sabem que tot el que succeeix a tot el dia (i fins i tot i molt especialment a la nit, durant els somnis) pot estar entramat amb la cosa a què ens dirigim.

PRIMERS SENYALS AL MÓN FÍSIC

Si no ens aturem, la Cosa començarà a fer-se visible. Cal estar atents al món i a cada qüestió que el món ens posa davant: qualsevol pot ser la que assenyali el Camí cap al que volem trobar.

"La mateixa Invocació que Casualitza l'avenç, Casualitza la detenció,"

La Cosa Casualitzada és un Senyal Simètric, que, al mateix temps que allò extern, assenyala A On anem en relació amb el que ens interessa assolir. En allò intern, assenyala cap al més Ocult d'un Mateix.

Aplicació

Arribat en aquest pas, dia a dia aprenem a reconèixer amb més facilitat i immediatesa les llavors del que invoquem en les coses que se'ns presenten… i, per tant, en aquest mateix acte i alhora, aprenem a reconèixer el que invoquem en la cosa que volem… o si, per contra, ens hem enganyat amb la idea que ens dirigim a això mentre que en realitat on anem és cap a una altra cosa.

Tant si la cosa hagués donat senyals de desviament (per exemple, trio l'anunci equivocat en buscar feina) com si la cosa que va aparèixer dona senyals harmònics amb el que vull, però s'allunya quan vull concretar-la, aleshores… més màgia és necessària.

Tens d'escoltar… atès que la mateixa invocació que casualitza l'avenç, casualitza la detenció.

Escoltant-la, des-amagant-la, llavors, pot ser que l'ordre que estic donant a l'univers… comet l'error de no ubicar el lapse de realització de la cosa que vull.

"Trobar feina".

Ordeno només això. I l'univers estarà complint perfectament i ordenadament la meva paraula, troba aquesta feina ara… o d'aquí a deu anys!

Els senyals de la cosa que comencen a materialitzar-se ens orienten com a veritables fars en el nostre recorregut, i ens revelaran que el viatge que realitzem no només és cap a un resultat…, sinó cap a una nova vida en un nou univers.

Aquesta mateixa cosa assenyala, en allò extern, cap a allò intern…, que és des d'on s'originen aquests passos.

Però, així com en allò extern, aquests senyals ens mostren claus que condicionen el resultat en particular i ara volem assolir, les claus ocultes que del món intern aquesta mateixa cosa assenyala… condicionen no només aquest resultat, sinó tota la nostra vida.

Qui hipotèticament protagonitzés el cas de veure que no concreta la feina que ja va aprendre a sortir a trobar, descobrirà que, al llarg de la seva vida, en tots els ordres, això mateix intenta instal·lar-se: se'l dificulta de forma creixent amb cada pas que intenta donar, concloure les coses, fins que finalment s'acostuma a no completar la majoria de coses que obre.

Aquest pas ens ensenya aleshores un dels trucs que més aprenem a prendre com a aliats en el camí de la màgia: llegir allò extern reflectint allò intern. Simetria que revoluciona tota la nostra vida… en dissoldre la il·lusòria divisió entre allò intern i allò extern.

Llegir la cosa externa com un senyal del que és intern és la mateixa funció i dimensió que té un oracle:

Les cartes, l'oracle d'Ifà, tiges de milfulles o pedretes… són senyals que diuen aspectes de mi mateix que estaven ocults i que decideixen el meu futur i condicionen el meu destí.

L'univers comença a donar-me senyals. Pas 5

Senyals que van entendre el que jo els dic. Aquests senyals comencen a posar fora, en marxa, un oracle vivent tot el temps… perquè m'arriben senyals de si la realitat que genero és la que jo vull generar o no.

Si jo dic que vull generar una realitat de riquesa per a mi, surto de casa, i em trobo amb un captaire, amb un pobre, els senyals clarament diuen no. Surto de casa i em trobo amb una publicitat de riquesa…, els senyals clarament em diuen que sí. Són senyals, res més. Encara no s'està generant res. Per què? Perquè quan hagi alliberat aquestes forces, ja no les podré frenar. Necessito el pas 5.

Vam dir:

Pas 1: La idea. DES D'ON.
Pas 2: La paraula. A ON.
Pas 3: L'Escolta. PER ON.
Pas 4: La forma. Jo sentir-me de la manera que jo vull sentir-me per aquest resultat perquè, aleshores, l'univers m'enviï la manera d'aconseguir-ho. LA FORMA O RESULTAT.
Pas 5. Els Senyals. A l'ínterim, necessito senyals que em diguin si això que vull aconseguir és part del caos o si, efectivament, ho ordeno amb senyals coherents…, però, abans d'alliberar tot el que falta alliberar per ordenar-ho, necessito un profund examen. Aquest examen és el pas 6. DES D'ON.

LA CÉRVOLA, AMB POTES DE BRONZE, D'ARCÀDIA. SIGNE CÀNCER. OSA. PAS 6 DEL MAG: NEGOCIAR L'INNEGOCIABLE. ELS QUATRE GENETS.

Hèrcules emprèn la caça de la cérvola que corre pels turons i valls d'Arcàdia.

Aquest animal es caracteritza per la cornamenta d'or i les potes de bronze.

Aquesta indòmita cérvola és presa d'un moviment constant, encoratjada per la seva ment desbocada i incoercible, només un caçador avesat pot intentar batre-la i sortir triomfant a l'empresa.

Les grans banyes d'or indiquen la possibilitat d'elevar la matèria mitjançant la llum Iniciàtica, o Mercuri Divinitzador dels maçons de l'Edat Mitjana.

La constitució bronzina de les seves extremitats al·ludeix a la impuresa de la seva matèria endurida i impenetrable, refractària a tota irradiació ennoblidora que pugui amassar-la, estovar-la i depurar-la. Aquest bronze representa la part impura que atrau més impuresa.

L'art de la caça requereix sigil, audàcia i valentia, requisits no susceptibles de ser desenvolupats per tothom. Només aquell que es fa invisible, fins i tot per a si mateix, i en silencia el so disharmònic, pot despertar pausadament els seus

veritables sentits adormits, i esdevenir un bon caçador.

Tot i així, no és fàcil acceptar que la guerra es desenvolupa dins d'un mateix, i no es lliura a l'exterior, i que el veritable guerrer és tal quan és un vencedor de si mateix.

Moltes seran les nostres baralles i enfrontaments exteriors, abans que advertim que l'únic enemic és l'obscur i artificial mecanisme que ens envolta.

Així, Tu, Oh, cercador, No gosis acostar-te a la llum amb aquells que fan el teu mateix camí! Venç el teu propi exèrcit, aquesta host salvatge que no apaga la seva set d'eterna lluita!

Canvia la posició del teu escut i defensa't de tu mateix, aleshores aprendràs a ser un bon caçador.

Si la teva reacció animal és molt viva, reconeix-la, fes-te'n responsable i derrota-la. En aquest venciment rau el veritable encant o encanteri que no necessita paraules. És l'acció del vostre Mestre intern que vetlla perquè es compleixi la llei Iniciàtica.

Capturar la Cérvola de Cerinia

La Cérvola de Cerinea tenia cornamenta d'or i peülles de bronze. Hèrcules devia capturar-la i traslladar-la al temple del Déu Sol. Etimològicament, “cerva” significa allò que ha de ser capturat, malgrat posseir un caràcter esquerp i difícil d'empresonar.

Tot just iniciar la seva recerca, les deesses Artemisa i Diana van reclamar per a si mateix la propietat de la cérvola. A més, la deessa de la caça, Atenea, va sortir als boscos a caçar cérvoles i aquesta va ser l'única capaç d'escapar-se de la deessa.

Què va fer Hèrcules?

Tot un any va portar la recerca de la cérvola a Hèrcules, ja que durant aquest temps cadascuna de les deesses l'enganyava per frustrar la cerca.

Hèrcules la va perseguir i la va capturar mentre bevia aigua, després de gairebé dotze mesos de travessia. Ell sabia que no podia brollar ni una sola gota de sang de la cérvola, per la qual cosa li va travessar una fletxa pel tendó, de manera que no la va ferir.

Simbologia

La cérvola té a veure amb el nostre inconscient i les nostres arrels, que ens envia permanentment senyals, que la majoria de vegades no som capaços d'entendre perquè solem funcionar amb la nostra part racional.

Simbolitza la persecució de la saviesa i la superació. Artemisa simbolitza el caràcter instintiu de l'home (la forma, el desig) i Diana simbolitza el seu intel·lecte (la ment): totes dues reclamen la saviesa que només s'assoleix a través de la intuïció.

Signe Càncer

Càncer, el regent del qual és la Lluna. La intuïció i l'instint estan molt arrelats en els animals, que pertanyen a l'àmbit de la lluna. La intuïció és sobtada i veloç, com la cérvola de Cerinea. En els 12 Treballs d'Hèrcules, no és fàcil entendre la intuïció perquè no pertany a la ment, sinó a l'instint i a l'emoció. A Càncer, s'aprèn a transmutar l'instint i intel·lecte en intuïció.

OSA

Osa és la manifestació d'un sobtat canvi inesperat. Owonrin és el caos construït dins de l'estructura d'una forma i una edat vella i malalties latents. Osa és la influència de factors de fora que pertorben o destrueixen una forma particular. Simbòlicament, Osa està associada amb tempestes, huracans, volcans i aquestes forces destructives a la Natura que transformen tot al seu despertar. Com una Força a la Natura, Osa té un efecte transformador i netejador. En termes personals, Osa pot representar un canvi dràstic que porta a l'abundància. En termes negatius, Osa representa a algú que està fugint constantment de les seves responsabilitats que poden portar a diverses formes de malalties mentals.

Osa és un canvi extrem inesperat usualment d'origen extern. Una persona pot fer servir el canvi per crear l'abundància o deixar que el canvi causi confusió i depressió, i derivar a la inestabilitat mental i emocional. Quan aquest signe apareix, una persona ha de ser avisada contra pretendre ser inestable mentalment, perquè pretendre ser inestable es tornarà una forma d'invocació o embruixament propi.

5.- El Principi del Ritme. Tot flueix i reflueix; tot té els seus períodes d'avenç i reculada, tot puja i baixa; tot es mou com un pèndol; la mesura del moviment cap a la dreta és la mateixa que la del moviment cap a l'esquerra; el ritme és la compensació. Oya. Lluna. Esforç correcte.

2.- El principi de Correspondència. Com és a dalt, és a baix; com és a dins, és a fora. Afirma que aquest principi es manifesta als tres Grans Plans: el Físic, el Mental i l'Espiritual. Orula /Elegba/Ibeyis. Sol/Mercuri. Visió o comprensió correcta.

8.- El principi d'atenció o propòsit. Tota creació necessita atenció. Sense "vetllar" la creació, la creació tendeix al caos. La funció. Tota existència requereix propòsit o funció. Oshun. Venus. Atenció correcta o consciència del moment correcte.

7.- El principi de Gènere / Generació. La generació es manifesta a tots els plans, tot té el seu principi masculí i femení, actiu i passiu. Els dos gèneres existeixen per tot arreu. En el pla físic és la sexualitat i de la unió de les dues polaritats en sorgeix la creació, la generació. Yemaya/Olokun. Terra/Neptú. Concentració o meditació correcta.

Pas 6. La màgia del combat.

No conformar-nos amb els bíblics senyals de la cosa que se'ns presenten en el recorregut cap al resultat que hem decidit… i que semblen paradisíacs.

El Mag, que intenta ingressar a la seva Gran Obra, aviat haurà de variar aquest lloc. Des d'on va intentar ingressar: així necessita una arrencada bifàsica.

Una Casualitat més tard o més aviat es detona, i es transforma en decisiva per assolir la Cosa que ens porti al Resultat buscat (Factor Sort)
Aquesta Casualitat varia dramàticament les concepcions des de les quals s'encarava el que fem (Factor Arrencada Bifàsica)
Als Moments Clau –quan sorgeix la Casualitat- conjuntament als Avenços sorgiran obstacles que intentaran equilibrar immediatament l'impuls aconseguit (Factor Obstacle)

L'arrencada bifàsica no és evitable, aquí el recorregut cap al resultat adquirirà nous impulsos.

Com que a tota acció se li oposa una reacció, hi ha alguna cosa que intentarà anul·lar l'equilibri: "L'esfinx". Per això, el que és decisiu perquè no ens frenem davant "això" és conèixer la seva Lògica. No és la Cosa la que frena, sinó que és la persona que es frena davant d'aquesta Cosa.

Les armes amb les quals l'esfinx intentarà frenar-nos són tres trampes per a un mateix parany:

Combat cap a fora.
Espera.
Justificació.

“Dirigir-se innegociablement cap a A ON hem situat Dirigir-nos”

Tres possibilitats:

La Cosa ha donat els seus primers Senyals, i són harmònics amb el que vull i vaig ordenar.
La Cosa ha donat els seus primers Senyals, i no són harmònics amb el que vull ja que la meva Ordre va estar desviada.
No hi ha Senyals de la Cosa.

El Guerrer ha de manifestar-se en tota la seva potència, haurem de dur a terme tots els combats interns en qualsevol de les tres possibilitats per continuar adreçant-nos a allò que vam dir voler assolir.

Explicació:

Avanço? Tot allò que gràcies a l'esfinx hem pogut aprendre ens permet estar advertits i veure amb claredat què fer, tant si els senyals de la cosa són no harmònics com si no hi ha senyals de la cosa.

En tots dos casos, sabrem que, si no som més a prop del que volem, és perquè, simplement, senzillament i completament anem cap a un altre lloc i l'univers polaritza cap al que invoquem amb la nostra paraula, no cap a on tenim la idea que ens dirigim en aquest univers.

I, si hi arribem, ja sabem també que és l'escolta la que ens permet des-amagar el desviament i redireccionar els nostres passos.

Però conjuntament sabem també una cosa molt més valuosa encara:

Tot el que es des-amaga del nostre desviament és per continuar avançant cap al nostre resultat.

No hi ha cap altra decisió possible per a qui es dirigeix a la màgia. I aquest combat intern cap a l'única decisió possible per al mag… també s'haurà de dur a terme encara quan els primers senyals de la cosa apareguin i es mostrin perfectament harmòniques amb el que vull.

Aplicació

Si em proposava trobar feina i la que vaig trobar no és encara la que jo vull, però em dona la tranquil·litat d'estar empleat i tenir un sou segur a final de mes…, estic davant d'una situació que significa un seriós compromís envers la meva ètica. En realitat, per arribar a aquesta situació en què hauré de prendre una decisió molt seriosa, he tingut ja (molt possiblement, sense advertir-ho) de prendre tres decisions més:

La primera és quan, en llegir que encara no hi havia senyals de la cosa, igualment he decidit avançar.
La segona és quan he decidit si aquest senyal és harmònic o no pel que vull, la qual cosa exigeix una innegociable ètica de no autoenganyar-se.
Però la tercera és la que m'obligarà a un grau d'exigència superior, les conseqüències de la qual no consistiran, únicament i específicament, a assolir o no el resultat que m'interessa…, sinó que em deixaran en una posició davant de mi mateix de la qual dependrà tot, absolutament tot, a la meva vida.

Totes les esfinxs s'encarnen al nostre entorn quan estem davant aquest pas: Arguments summament lògics, sentit comú, temors, amenaces, ires.

Com que som davant d'un moment en què es juga tot a les nostres vides…, tot valdrà per a l'Esfinx.

El que veritablement i profundament en aquest pas està en joc… és si el nostre desig per arribar al destí que desitgem té tal magnitud com per no conformar-nos amb els illots (senyals de la cosa) que se'ns presenten en el recorregut cap a això… i que semblen tan deserts comparat amb la perspectiva de continuar navegant a oceà obert.

Finalment, si el destí cap al qual em dirigeixo és el de constituir-me en mag… i el que aquí està a prova és si soc tan fiable perquè a l'univers detoni veritable màgia per mi,

Cal aprendre a negociar el que és innegociable. Exactament això és el que ensenya aquest pas.

I el que no és negociable és que la seva resposta, passi el que passi i no passi el que no passi…, és seguir avançant cap al que es desitja.

Vam dir:

Pas 1: La Idea. DES D'ON.
Pas 2: La Paraula. A ON.
Pas 3: L'Escolta. PER ON.
Pas 4: La forma. Jo sentir-me de la manera que jo vull sentir-me per aquest resultat, perquè aleshores l'univers m'enviï la manera d'aconseguir-ho. LA FORMA O RESULTAT.
Pas 5. Els Senyals. En l'entretant, necessito senyals que em diguin si això que vull aconseguir és part del caos o efectivament ho ordeno amb senyals coherents. DES D'ON.
Pas 6. La màgia del combat. A ON.

Però, abans d'alliberar tot allò que falta alliberar, per ordenar-ho, necessito un profund examen. Aquest examen és el pas 6.

Aprendre a entrar a quatre estats de consciència diferents que encara avui s'ensenyen al Tibet… que, en suma, em porten a detectar el que vam dir fa una estona. Si en mi, en algun lloc, el meu Jo, el meu Ego, el que segueix idees, el que segueix ídols, m'està dient, m'està dictant, m'està guardant, en secret, les instruccions del que sé o no sé… regint la realitat, allò que tinc o no tinc… regint la realitat, allò que puc o no puc… regint la realitat, allò que dec o no dec…, qualsevol d'aquests quatre “genets” han de ser trets a la llum en el pas 6. A ON.

Ara, tot ordenat, amb senyals concrets i examinat, s'explota l'univers de la divinitat. Segona meitat del mètode de la màgia; l'explosió d'energia és tal que aquí, al pas 7, aprenc a fer servir la meva energia. PER ON.

Joan Ramon Gros Penalva

jrgros@gmail.com